

## ÚVODNÍK

## Ouvodník aneb Šplouchy starýho negra 1.

■ Jo, tak sem vzal svý děcka a ještě jednoho vypučenýho synka zase jednou do kina. Že prý letního. Kosa byla, jak vod toho zachmuřenýho sekáče, co tam ke konci vodkrouhával emerický hepy femilís. Jo, jo, život je sviňa a dyž vám vo jeho smyslu povídají Monty Pythoni, to můžete očekávat šelijáký překlopení. Ale aspoň se chlapi poučili, že. Taková hodina sexuální výchovy s praktickejšma ukázkama se v životě neztratí. A zasmáli sme se, to teda jo, až nám byl kyblik malej.

■ Na idioty jsem si dovezl pro změnu svoji zákonitou manželku. To už sme seděli zachumlaný do dek a koukali, že praktický ukázky se někdy obejdou i bez vyučovací hodiny. Ale to byla spíš technická záležitost. Člověku, kerej magoří od rána do večera, jak se pokouší stihnout aspoň něco z toho, co slíbil už před půl rokem, přijde ta měšťácká hra na blázný drobet odtažitá, ale film to byl dobrej.

■ Enomže se tam při tom do mě i přes deky nacpala nějaká zima nebo co a už mi cupuje vnitřnosti. Že prý „anatomická anomálie - párový orgán, normálně uložený po obou stranách bederní páteře, nyní posunutý do oblasti pánevní“. Lidově řečeno - ledviny v prdeli. Ne, že by se to nedalo usedět, ale řák člověku nezbejvá chuť na blbosti. Tak sem holt místo Anělu všehomíra ležel v posteli a ládoval se medikamentama. Na Bratříčka se těším, toho si nenechám ujít, i dybych měl zdechnout (snad to ještě stihnu), ale místo Písní z druhého patra asi budu zase tiše kvílet v pelechu.

■ Eště na vernisáž sem zapomněl. To bylo milé a utěšené. Dyž Fumas pět minut před začátkem vytáhl kytaru z futrálu, vyjevilo se, že má urvané háčko (tedy strunu, tohle je počestná výstava). I sebral se kohoutek a utíkal od domu k domu a šťastně potřebný drátek vyškemral. Fumas sehrál hrst svých písní, kamarád kolega Ruda Flek držel ouvodní řeč a pak už se pilo, jedlo, povídalo a prohlíželo. Eště to tam je, posuďte sami (až na to pítí, teda).

■ No, půjdu si zalejt další dávku čurologu, to, co mě rozpaluje, asi nebude mládí. Obloha je nesympaticky zašedlá, taky už nejní nejmladší. A festival na těch svejch patnáct vyrostl řák moc rychle. Jen aby ho unesly kosti. Uvidíme, jak říká ta moucha poletující kolem promítačky, než ji přiskříp filmovej pás. Bavte se dobre



Váš

Váš strejček Tom

## Petr Hugo Šlik - Jimramov

V zámeckém parku smrky stoleté

obrazy samoty  
šplhají snad až někam do nebe  
zrovna tak jako ty

Rozhlížeji se kolem po stráních

za zdi a za ploty  
těžko se tomu někdy ubrání  
zrovna tak jako ty

Ponořit svoje tělo do klasů

do trávy do řeky  
ráno si vplétat slunce do vlasů  
zrovna tak jako ty

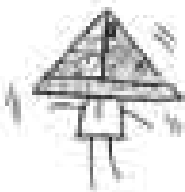
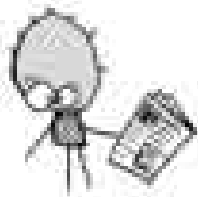
Zrovna tak jako ty

## Obsah

úvodník Strejčka Toma	str. 27
Rozhovor - Dominik Tesař	str. 28
Recenze?, mikropovídka	str. 31
Rozhovor - Původnobureší Fumas	str. 32
Komiks - Pojď dál, je Otevřeno	str. 35
Aféra Kvasar, O panu Spáleném	str. 36
SOUTĚŽ, Vnitřnosti, moudivláček	str. 37
Změny, vzkazy, trávící lístek	str. 38

Odpovíme na vaši další otázku, kam jsme dali předchozích 26 stran. I pořídte si „nulté“ číslo festivalových novin s podrobným programem, i připočtete „půlté“ číslo s dotazníkem, a odpověď na vaši záluďnou otázku je zřejmá.

Ministr zdravotnictví varuje: Číst festivalové noviny bez přečtení předchozích a následujících čísel je úplně v pohodě a se zdravím vám to nic neprovede, ale udělali byste redakci radost, kdyby jste si pár čísel koupili.



ČÍSLO - 1 - pátek - 27. 8. 2004

**Continuo byl průtokový ohříváč srdcí**

Od začátku týdne tu běží divadelní dílna. Partu lidí vede osoba patřičná a mimořádně podivuhodná! Herec, kejklíř a muzikant, zakladatel divadla Continuo, Mimotaurus a dalších větších či menších dividel **Dominik Tesař**. Povídalí jsme si při jídle v hospodě na radnici, Dominikovi během rozhovoru dokonale vychladl oběd, v zrnivé televizi se plazily zpomalené záběry zlatého olympijského Šebrleho podbarvené srdcervoucí melodií, ceny rychlé, obsluha mírná.



■ **Studoval jsi pedagogiku. Jak ses dostal od učitelování k divadlu?**

Vystudoval jsem dva roky pedagogiku, ale původně jsem vyučený mechanik pro stroje a zařízení a dělal jsem čtyři roky v ČKD J. A ještě k tomu za totáče. V té době byl pajďák škola, na kterou se dostal člověk nejsnadněji. No, ale už po dvou letech bylo jasné, že je to na prd, někteří studenti byli kvalifikovanější než učitelé. Učitelství je kumšt. Dodnes se jede v tom, že učitel je ten znalec, kterej předává vědomosti těm nezalcům. Ve skutečnosti to musí být charismatickej člověk, kterej taky vychovává, namnoze nahrazuje to, co třeba děti nemají v rodině a tak dále. Postupně z toho ty silnější osobnosti, který v ročníku byly, zběhly. Teď to zní, že jsem jako taky silnější osobnost, co :-)? No, prostě jsem utekl, no :-).

■ **Fabrika a divadlo. Jak to jde dohromady? Myslím, že by to mohlo být inspirativní.**

No to bylo dobrý!!! Teda, von to byl strašnej humáč, ta slévárna. Všude strašnej prach atd. Ale třeba pro fotografa naprosto bezvadný! Nádherná zákoutí. I pro divadlo by to bylo dobrý, v podstatě hotový scéný.

■ **Měl jsi možnost tam pro svoje divadelní třeba i něco vyrobit, posvařovat, vysoustružit...?**

Já jsem v té době ještě vůbec divadlo nehrál. To jsem byl spíš za muzikanta. Pamatuju si, že jsem si tam vyráběl stojan na činel k bicím.

■ **Co jsi hrál za muziku?**

Říkali jsme si Coca Cola Show. Takovej industriálek. Dvoje bicí, dvě kytary, dva saxofony...

■ **... a rozbrušovačku...**

... no, tu ne. Po té jsme vždycky hrozně snili J. Jedinej, kdo neuměl zpívat, byl zpěvák, tak křičel texty. Potom jsem přešel od bicích k saxofonu.

Před tím jsem ještě hrál ve folkové skupině Cantores Bohemiae, kde jsme hráli zhudebněné Zpěvy sladké Francie :-), tam jsem hrál na kytaru. Od té doby vždycky hraju na to, na co je potřeba, nebo co zbude.

■ **Jak jsi se vlastně z ČKD a od muziky dostal k divadlu?**

Jednak díky učitelce češtiny, která mě začala tahat do Řeznický. Tenkrát hrozně jely takový ty amatérský divadla, který tenkrát byly jakože „top“ a jednak takový ty malý formy, který hráli poloprofesionální herci, kteří se moc necpali do televize. Tam jsem třeba prvně viděl Formany. To mě strašně vzalo. To bylo prostě huééé (těžko přepsatelný zvuk, pozn. red. :-), úplně jsem čuměl, co se dá dělat s divadlem. A tak mi to začlo: „ty vole, já asi chci hrát divadlo.“ A pak mě ještě seznámila s amatérským spolkem Anfas. Druhak jsem se k divadlu dostal přes moji sestru, která byla scénářistka a držela mě v povědomí, že nějaký divadlo existuje. A pak mě seznámila s lidma, který studovali na DAMU a hledali lidi do divadla. A s téma jsme nakonec to divadlo založili a začali se tomu věnovat profesionálně.

■ **Ty jsi byl při vzniku sdružení Kyvadlo?**

!!! Jak o něm víš? Když jsem se po odchodu z Continua znovu rozhodl, že se budu divadlem žít, tak jsem k sobě hledal lidi. V Českých Budějovicích je klub s galerií, který provozuje Jarďa Kutíš a s tím jsme se domluvili, že uděláme divadlo spolu. Už si na okolnosti a myšlenky vedoucí ke vzniku Kyvadla moc nepamatuju. Šlo o to, aby se kolem té galerie, kde se scházeli štangasti, sochaři, básníci, začalo něco dělat. Budějovice - to je takovej zapadákov, tak jsme chtěli trochu provokovat, aby se to hejbalo, dělat nějaký happeniny, akce, události a tak. Už od začátku to ale začalo padat, protože na to nikdo neměl čas. Nakonec se to omezilo na každoroční Vynášení Morany, což je ale docela povedená akce. Jinak je to celý „crash boom bang cililink“ a já už jsem se z toho stáhnul před lety.

■ **Takový věci by měly dělat státem podporované organizace, divadla, kulturníky. Ale v podstatě se teď zaměřily na „překupnictví“ kultury.**

To je fakt. Nakoupí nějaký produkt a pak ho dál prodají lidem. Měly by to ale vytvářet. Je to těžký. Kdyby se tam náhodou vyskytl kreativní režisér nebo ředitel, tak narazí na soubor. Takže by třeba i musel propouštět a tak dále. To by se pak vláčelo v novinách. Možná by takový změny mohly přijít i od samotnýho souboru, pokud není pohodlněj a smířenej se stavem, který je.

■ **Lanařila Tě nějaká profesionální scéná, myslím kamenné divadlo? Vzal bys to?**

Ve fabrice už jsem jednou dělal :-).

■ **Ale pravidelný příjem se hodí.**

Ale oni ani tam moc neberou. Myslím, že je živí dabbing, reklamy, televize a tak.

■ **I herce třeba právě v těch Budějovicích?**

Ti jsou na tom ještě hůř, si myslím. Hrzánová nedávno v televizi o těch lidech všeobecně řekla, že jsou hrdinové, že to vůbec dělají. Na menších scénách dostanou dvě stovky za představení a to ještě třeba nehrájou každě večer. Jestli poberou šest sedm tisíc za měsíc?

■ **Co tvůj vztah ke kamennému divadlu?**

Když jsem byl v Continuu, tak jsem byl naprostej radikál. Byl jsem politruk nezávislého divadla a druhý divadelní reformy. A kamenný divadlo pro mě bylo odpad, prostě mrtvá větev. Kam kdo šlápně, tam se to ulomí a on spadne. Činohrou jsem pohrdal. Navíc jsem byl strašně namyšleněj. Strašně se mi nevyplatilo, že jsem se z té fabriky dostal přímo do takovýho divadla. Myslel jsem si, že je to jedno z nejlepších divadel v Evropě. S tím šly ještě



takový názory, že herci v kamenném divadle vylezou na pódium, odilustrují tam nějaký text a ani je to prostě nešty, kdežto my tam vyrábíme ty scény, naučíme se řežbovat, žonglovat, hrát s loutkami, pohybový, výrazový divadlo, a ještě se člověk naučí míchat maltu a sváčet. Continuo si vysloužilo takový „ostruhy“ a já měl najednou pocit, že jsem úplnej king. Věděl jsem ale úplný prd, nic jsem neviděl, nic jsem neznal. Pak když jsem šel na DAMU, tak mi strašně skláplo! Je to podle mě těžší než třeba to stylizované divadlo.

#### ■ Proč jsi z Continua odešel?

My jsme byli nejdřív čtyři, potom tři. Nařáhaný v jednom podnájmu, takže se tam rozjela strašná ponorka. Od té doby se tam vystřídalo hodně lidí. Byl to takovej průtokovej ohřivač srdcí. A dost často ty lidi odcházeli z podobných důvodů, šlo to hodně po osobní stránce.

■ Patří k Tobě chůdy. Ať jsi byl s kteroukoliv partou, tak jsi je používal. Diváš se na svět rád z výšky? Proč je tak často používáš?

Já nevím!? Ono to tak vyplynulo. Já jsem to viděl v Dánsku, říkali jsme si, že je to dobrý, že to taky zkusíme. Tak jsem si je vyrobil a asi za čtvrt hodiny jsem se na tom rozhodl. Tenkrát se hodně rozjelo to, že se jen chodilo na chůdách a bubnovalo, a my jsme si užívali toho, jak jsou z toho všichni vyplašení. O chůdy měli organizátoři zájem jako o atrakci. Kamarád popisoval zážitek s jedním pořadatelem: „Tak tam jenom tak chodte. A buďte levnější!“ :-)

#### ■ Co pády?

Nejhorší událost, co jsem slyšel, tak je z Maďarska. Tam se kluk skoro už po představení zamotal chůdou do křoví, spadnul na hubu a vyrazil si zuby. Prej se ale i s tou zkrvavenou hubou profesionálně zvednul do kolen a udělal „olé“ (Dominik naznačuje pózu).

#### ■ Co Tě baví z jiného kumštu, co sleduješ?

Já ani nevím. Ono když se povede představení, tak je to vlastně docela vzácnost, mluvím i o své práci. Třeba z filmů kolikrát odcházím jak přejetej tankem, ale z divadel tolik ne.

■ Tady v Jimramově vedeš divadelní dílnu. Našel si tu nějakého skrytého nebo třeba i odkrytého talenta?

Jsou tam rozkrytí talenti, co jdou teď na školu. Jsou ohromně šikovní a vlastně mi hodně pomáhají, jsou samostatní. Je vidět, že už o divadle něco ví. Jistě, někteří jsou šikovnější, někteří tolik ne. Kdyby byli míň motivovaní, tak by to bylo náročný, ale hodně je to baví. I když - jedno děvče mi třeba fuklo, že o ničem nechce přemýšlet. Tak jsem ji donutil dělat masku, co kdyby v ní byl zablokovaný Michelangelo :-).

■ Měl by týden snažení v Jimramově mít dopad na účastníky jen po té řemeslné a umělecké stránce, nebo může působit i na osobnost?

Já dělám dílnu poprvé !!! :-). Dělal jsem jich několik ve spolupráci s dalšími lidmi, ale takhle sám to zkusím poprvé. Je náročný to ustát, aby to někde vedlo. Člověk musí ovládnout hodně věcí najednou a je to vlastně dílna i pro mě. Jsem zmatkař, neumím věci moc domýšlet, takže tu je takový ten strach, že to špatně zorganizuju, že se to potáhne atd atd. Sám se učím věst lidí. Žánr pouličního divadla je naprosto bezbřehý, od setmělého parku třeba po rušnou křižovatku. Vejde se do toho strašně moc forem a těžko se to dá uhlídat. Je toho hodně, čeho se dá dotknout.



#### Nevaž se, zeptej se

■ K rozhovoru do sobotního čísla festivalových novin pozveme zástupce skupiny Terne Čhave. O laskavost poprosíme také Noi a Taliesyn. Už teď můžete do označené krabice v jídelně vhodit papírek s vaší otázkou nebo otázkami. My se pak pánů muzikantů zeptáme a odpovědi si přečtete v sobotním čísle novin. To samé bude platit také pro nedělní číslo, ve kterém přineseme rozhovor s dalšími muzikanty? S kterými? Nepovíme! Všechno se dozvíte zítra.

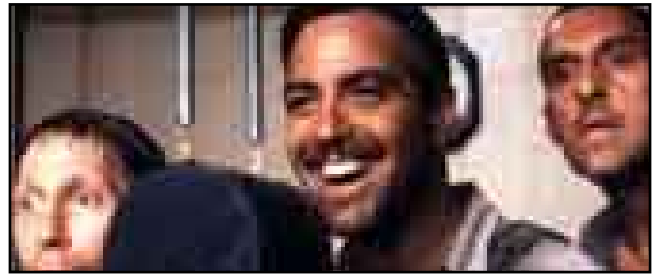
#### Bratříčku kde jsi

(film USA, režie Joel Coen)

Přiznám se, že jsem půl filmu přemýšlel, jestli se jedná o úplnou pitomost anebo „docela dobrý“ film a doteď si nejsem jistý, co bych si měl jako divák odnést, kromě hlodajícího podezření, že si autoři tropí srandu a že prostě není nad čím přemýšlet, i když to tak vypadá. Podobný je i dojem z vnímání jednotlivých scén - některé povedené, vytvářející napětí mezi hloubkou a kýčem - jiné skoro bezduché, navozující atmosféru bezhlavé bláznivé komedie. Většina scén ovšem velmi rychle následuje za sebou, nelze se tedy ani hlouběji zamyslet ani se definitivně rozhodnout k odchodu z kina.

Je to tedy hlavně parodická komedie, nebo je uvnitř ještě skryto nějaké hlubší sdělení? Nevím, zajděte se podívat, třeba mi poradíte.

Vitek

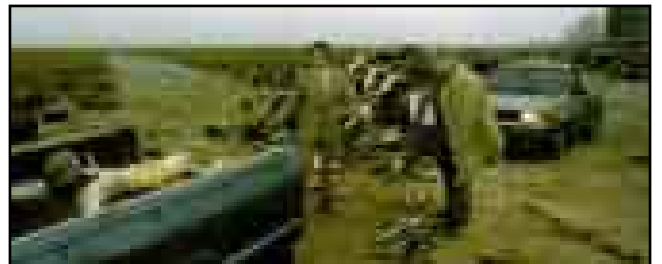


#### Písně z druhého patra

(film Švédsko, režie Roy Anderson)

George Orwell - to mě napadlo poměrně záhy při čtvrtletním sledování snímku Písně z druhého patra večerního kinematografu bratří Čadíků. Film nesl mnohé společné znaky. Asi nejsilnější byl stále přítomný dech něčeho nedobrovolného, nekončícího, odkud nevede cesta ven a všichni jsou na tom stejně. Každý muž sedí s těžkou hlavou na posteli vedle své spící ženy, která s ním nic z jeho starostí nesdílí. Vše je v šedavém oparu, který stále vyvolává pochybnost, zda je film točen v interiéru nebo exteriéru. Tmavé město, nekonečné zácpy troubících aut, podivné demonstrace lidí bijících při každém pokleku sebe i člověka před sebou, nikdo nikomu nevěří, nikdo s nikým nemá soucit, scény s pozadím nekonečné, souměrné ulice, chodby, pláň připomínající smetiště, kolony - to jsou stále se opakující motivy proložené méně či více beznadějnými projevy jednotlivých postav. Snímek, na rozdíl od Orwellovy tvorby, ale neposkytuje žádnou analýzu příčin a důvodů nenormálních životních podmínek, ani nadějí či lidské odhodlání dovršit či uniknout tomu nekončícímu proudu prázdnoty.

Vitek



#### Na sekeru nedávám (dopustit)

Ta stará kurva se vrátila. Poznal jsem jí ještě než vstoupila. Prozradila se sama. Vlastním hnilobným zápachem. Posadila se naproti a ležerně si přehodila nohu přes nohu. Starý trik, který jí málokdy nevyšel. Kolik už jich takhle dostala? Mojí mysl zaplavil pocit beznaděje. Jak se jí zbavit? Vyhodit dveřmi? Vrátil se oknem! Nervózně jsem si zapálil cigaretu. Nikotinový kouř mi připomněl staré časy. Dobu, kdy jsme byli nerozlučná dvojka. Já, ona a cigareta. Takže trojka. Vždycky když jsme byli spolu, měl jsem ve zvyku si zapálit. Možná proto, abych s ní nebyl sám. Bylo to už dlouho, kdy jsem měl naposledy cigaretu. Vysmála se mi, když jsem jí zdvořile požádal, jestli by nechtěla odejít. Zkusil jsem jí poprosit, ale jenom se na mě opovržlivě usklíbala. Neměla přede mnou dostatečný respekt. Přišel čas zjednat nápravu. Vytáhnul jsem sekeru a jedním prudkým švihnutím jí rozřal lebku. Sednul jsem si zpátky do křesla a s úsměvem sledoval, jak se zmitá ve smrtelné křeči na podlaže. Ještě dneska se usmívám, když si vzpomenu na ten den. Den, kdy jsem zabil svoji depresi.

max

#### Otevřená redakce

■ Když Otevřeno, tak Otevřeno! Platí to i pro naši redakci. Jestli na vás sedla múza a odmítá se pustit, není nic jednoduššího, než zajít k nám do maringotky a pomocí klávesnice tu múru múzu setřást na papír. Loni, předloni, mufloni, i mnohem dřív, sem občas někdo zašel a nejednou tu vznikly tuze hezké věci. Básně, básničky, komentáře, mini a mikropovídky, postřehy, poznámky, recenze, fóry a tak podobně. Ideální je přijít v pozdním dopoledni, případně ranném odpoledni, aby měl pan šéfredaktor všechno včas na stole.

**Můžu fušovat do ledačeho kromě baletu**

Letos je to poprvé, kdy se na festivalu Otevřeno - Jimramov pokáváme s Fumasem z kapely Původní Bureš jinak než jako s muzikantem. Na výstavě, která probíhá ve staré škole, máme možnost setkat se i s jeho tvorbou výtvarnou. Rozhodli jsme se proto udělat s Fumasem rozhovor, který probíhal po mailu ještě před festivalem ...



■ **Vystudoval jsi muziku, ale člověk má dojem, že se živíš spíš výtvarnictvím ...**

Na Ježkově konzervatoři jsem dělal obor „Tvorba písňového textu a scénáře“, takže s tou muzikou to nebylo zas tak žhavé. Dělal jsem tam sice kytaru, ale jen jako doplňkový předmět a dodnes bych měl problém cokoliv zahrát z not.

K výtvarnu mě to táhlo odjakživa. V osmdesátých letech jsem několik let chodil kreslit do ateliéru, který vedl sochař Michal Blažek. Ke zkouškám na Akademii jsem přistupoval tak nějak nepravidelně (cca jednou za tři roky), takže jsem jim asi připadal jako poměrně laxní zájemce...

Žít se výtvarnictvím je přeci jen nepamětně klidnější, než rockerský způsob života. Hrajeme tak pětáctičet, čtyřicet koncertů za rok, což se mi zdá tak akorát, aby to člověka bavilo a úplně se nezhunovalo. Kromě ilustrování a malování ještě udržuju v chodu webových stránky Národního muzea, což mi ovšem vydělá tak akorát na nájem.

■ **Podle tvých webových stránek v současnosti pracuješ na ilustracích k desetidílnému cyklu Dějiny trochu jinak. Když si k názvu cyklu člověk přimyslí tvé postavičky, dokáže si představit poměrně zajímavé dílko. Mohl bys povědět něco víc o této práci?**

Duchovní matkou celého projektu je Eva Klímová z Kartografie Praha. Ta si to celé vymyslela a oslovila historičku Evu Semotanovou. Mě si našla díky obrázkům, které jsem dělal ke knize „Začarovaná třída“ od Ivony Březinové.

Práce na jednotlivých dílech vypadá tak, že Eva S. napíše text, Eva K. vymyslí témata obrázků a Eva S. mi dodá obrazové podklady. Musím se samozřejmě držet dobových realii jako je oblečení, architektura, způsob stolování, zbraně, dochovaná podoba historických postav apod. Kompozici obrázků, tváře, výrazy postav pak dělám podle své fantazie. Nejvíce se tedy mohu vyřadit na obrázcích typu: zrádce Prkoš vykukuje za palisádou svého hradu nebo: Jiřík z Poděbrad si nervózně hryže nehty.

Celý cyklus je propojen postavou historika na penzi pana Tomka řečeného Tempora a dětí, kterým vypráví příběhy z minulosti.

V současné době uvažujeme o možnosti doplnit cyklus odpovídajícím comicsem.

■ **Na kdy je plánované vydání?**

Comics je zatím jen takový nápad, o kterém jsme se s Evou Klímovou bavili po telefonu.

Z toho desetidílného cyklu už vyšlo prvních pět částí, počínaje knižetem Václavem. V současné době se připravuje do tisku šestý a sedmý díl, tj. doba Jiřího z Poděbrad a Rudolf II. Rudolf mě zatím bavil asi nejvíce.

■ **Najdeme mezi tvými postavičkami i členy kapely Původní Bureš?**

No, spíš ne. A když se tam někdo objeví, tak to většinou není úmysl, ale práce podvědomí. Občas je některá z nakreslených dívek podobná mojí ženě a teď jsem dodělal ilustrace k novému dílu „Bořkových lapálie“ a Bořik prý připomíná mého syna.

Spisovatelka Ivona Březinová se nedávno na besedu zase pro změnu převlékla za jednu postavu z ilustrací k „Začarované třídě“, takže to jde i naopak.

Kapelu jsem kreslil snad jen na obal CD „Myš you Were Here“ a kupodivu mě ani nezabili.

■ **Vypadá to, že jako výtvarník jsi vytížený. Máš nějaký „profesní sen, který se ti ještě nesplnil“?**

Ročně dělám zhruba pět, šest knih. Když vezmu v potaz další aktivity, tak to tak akorát stíhám. Mým největším snem je tedy mít na to víc klidu a času. A taky sním o útulném ateliéru, kde bych měl mimo jiné i pohodlné kanape, protože není nad práci dělanou s rozmyslem.

Když přemýšlím, jakou knihu bych rád dělal, tak asi nějakou hodně bláznivou, pohádkovou, třeba od Michaela Endeho nebo Roalda Dahla. Samozřejmě že výpravnou s celostránkovými barevnými ilustracemi.

■ **Kde teď tvoříš a co všechno ke svému tvoření potřebuješ?**

Nejraději pracuju na chalupě. Tam mám takový spartánsky zařízený ateliér, kde můžu dělat i olejomalby. Je to ale docela daleko od Prahy.

Jinak s sebou neustále nosím desky s čistými čtvrtkami a kreslím kdekoli, když je na to chvilka času. Používám technická pera na rýsování, takže je stačí jednou za čas naplnit a nemusím nosit ani lahvičku s tuší. Koloruju pastelkami. Mám na to takový figl, že to nevypadá jako pastelky.

■ **Jsi výtvarník, autor písní, povídek pro děti. Která další „řemesla“ si můžeš k tobě přidat?**

Jsem ochoten fušovat do ledačeho, akorát jsem se kdysi dávno zařekl, že nikdy nebudu dělat balet. To by byl asi opravdu průšvih.

V zimě jsem napsal další knihu pro děti, ale bude ještě vyžadovat dost úprav, než budu mít odvahu ji někam odnést.

Mít na to čas a prostor, bavilo by mě řezbařit (nevím zda bych to uměl, učinil jsem jen asi tři pokusy).

A co se týče relaxace, tak moc rád jezdím na kole a kochám se krajinou.

■ **Vezeš si s sebou do Jimramova kolo?**

To asi ne. Přijedeme celá rodina, tak bych musel vzít ta kola čtyři a s naším autoveteránem je taková akce vždycky trochu riskantní.

■ **Vypadá to, že dětský čtenář je pro tebe zajímavá „cílová skupina“? Jak je to s tvými dětmi? Vyprávíš/vyprávěls jim třeba na dobrou noc?**

To je spíš doména mé ženy, ta dětem čte před spaním dodnes. Přečte kus společné knihy a pak si ještě každý čte tu svoji po sebe.

■ **V roce 2002 jsi nám udělal velkou radost, když jsi napsal recenzi na Otevřeno na freemusic.cz a nešetřil jsi chválou. Myslím, že už jsme se spolu o tom bavili, ale nějak jsem zapoměla, jak k tomu došlo ...**

Mluvili jsme o tom spolu buď na výročním koncertu Jericha nebo na Dylan Days. Obojí bylo v Daňkovicích, tak mně to trochu splyvá.

Zdálo se mi, že Jimramov stojí trochu stranou pozornosti „renomovaných“ hudebních recenzentů. Pořád jsem se těšil, že si něco hezkého přečtu, doporučoval akci novinářům a furt nic. A tak jsme se podle zásady „co si člověk neudělá sám, to nemá“ dohodli s naším bubeníkem Hugem, že napíšeme každý jednu recenzi a obešleme časopisy. No a jediný, kdo zareagoval, byl Tonda Kocábek z Freemusic. Zaplatpánbu za to.

■ **Když jsem se snažila o tobě na webu najít nějaké informace, našla jsem, jak vznikl název Původní Bureš, ale nikde jsem nenašla, proč se ti říká Fumas ...**

To je podle takovejch doučnicků. Kdysi stály sedm korun a bylo na nich napsáno: Vyrobeno z pravých tichomorských surovin. Někdy v roce 82 minulého století jsme hráli divadlo a ta hra končila přiletem draka Fumase (jako deus ex machina) a ten drak měl v hubě nacpány tyhle doučnický a dýmal. Draka sice hrál jihočeský básník Jarda Starý, ale já jsem ho vymyslel a prosazoval a tak mi to nějak zůstalo. Kuriózní je, že jsem celý život nekuřák.

■ **Slýcháváš oslovení „Pane Fumas“ často?**

Dost často. Dokonce na oficiálních místech. Už jsem se setkal s tím, že mi dali jméno Palme do uvozovek, protože si mysleli, že je to přezdívka.

■ **Je pravda, že příjmení „Palme“ nezni zrovna česky. Pátral jsi někdy po svých předcích?**

Systematicky ne. Máme doma různé úřední dokumenty od poloviny 19. století. Děda mého dědy pocházel odněkud z Polska. To jméno se vyskytuje v okolí Mladé Boleslavi.

Když jsem ho hledal na internetu, tak nejvíce jmenovců máme ve Švédsku, Itálii a Jižní Americe. Ze Švédska se patrně dostalo do střední Evropy v době třicetileté války. V severních Čechách fungovala porcelánka Palme a část té rodiny pak přesídlila do Itálie. Máme i fotky nějakých příbuzných, kteří sem po válce přijeli z té Jižní Ameriky, ale jinak o nich nic nevím. Prý zas hned odjeli.

Těším se, že si třeba jednou udělám čas a budu v tom bádát.

■ **Kapela Původní Bureš existuje od roku 1987. Předcházela jí kapela Jogurt BB, která začala fungovat v roce 1984. Dalo by se mluvit o dvacetiletém výročí. Jak to vidíš ty?**

Před Jogurtem BB byla ještě například parta Eman a brusiči. Ta vznikla o rok dřív a už tehdy tam hrál Brut na basu a Eman (nynější bubeník Plastic People) na bicí.

Bylo to propojený lidma, ale každá z těch kapel měla trochu jinou filozofii.

Eman a brusiči byl spolek, který vystoupil všehovšudy snad jednou a ještě pod jiným názvem. Dochovaly se jen nějaké domácí nahrávky.

Jogurt BB hrál pouze na undergroundových akcích, zůstalo po něm



**POJĎ DÁL! JE OTEVŘENO - AHA!**

jedno demo a nějaké nahrávky z koncertů.  
 Na Původního Bureše jsme se přejmenovali po Emanově odchodu. S Emanem se přátelíme dodnes, ale hudebně jsme tehdy byli každý dost jinde, a tak když dostal Iano Hudby Praha, nic ho nedrželo.  
 Když si dneska poslechnu nahrávky Jogurtu a o rok mladšího Bureše, tak to prostě zní jako jiná kapela, i když je tam i spousta stejných písniček.  
 On, i Pův. Bureš měl víc etap: léta 87-89 to byl mejdan, na který když si dneska zúčastnění vzpomínají, tak se stále ještě pochechtávají pod vousy. V kapele hrál každý, kdo tam hrát chtěl, dělali jsme divadlo a vůbec: kdo tvrdí, že si to pamatuje, tak to pořádně nezážil.  
 V letech 90-91 mejdan skončil a roku 92 jsme si s Brutem řekli, že buď budem něco dělat, nebo se na to vykašlem. Přizvali jsme Pavlu, Ádu Vitáčka na bicí, moje žena nazpívala sbory a natočili jsme „Too Young to Kozí dech Too Old to Fly“. A od té doby funguje přes občasná personální škatulata dnešní Bureš. Howgh!  
 Takže bych asi zůstal u toho roku 87.

■ *Vzpomněla jsem si jak před dvěma lety, jednu sobotu po Jimramově (a nebo to bylo před Jimramovem??? :-)) mluvili dopoledne na Českém rozhlasu o festivalu Otevřeno a na závěr pustili vaši píseň Návštěva z CD Ghost do domu. Potěšilo mě to. A od té doby mi vrtá hlavou, jak ta píseň asi vznikla ...*

Ta je volně podle povídky Jeroma Klapky Jeroma „Nájemník z třetího poschodí“ (vydal nakl. Alois Srdece r. 1931 a nevím jestli to v dnešní době znovu vyšlo). Klapka je vůbec geniální autor. Velice slušnej citlivý člověk. Ještě jsem podle něj napsal písničku Nikola Sanders. Ta Klapkova povídka se myslím jmenuje Nikola Snyders - lakomec zandanský. Je fajn, že ty jeho věci zas vycházej. Akorát se mi zdá, že původní archaický překlady tomu často dodávají ještě další rozměr.

*Otázky kladli a za rozhovor děkují Kateřina Ondrová a Tomáš Blažek.*



**“A proč se vlastně jmenujete Původní Bureš?”**

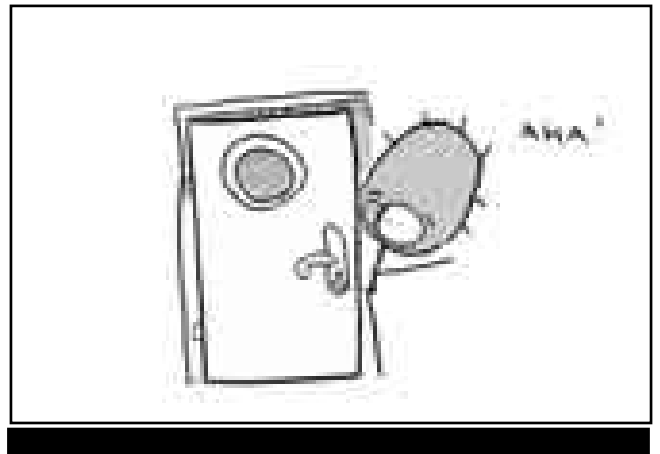
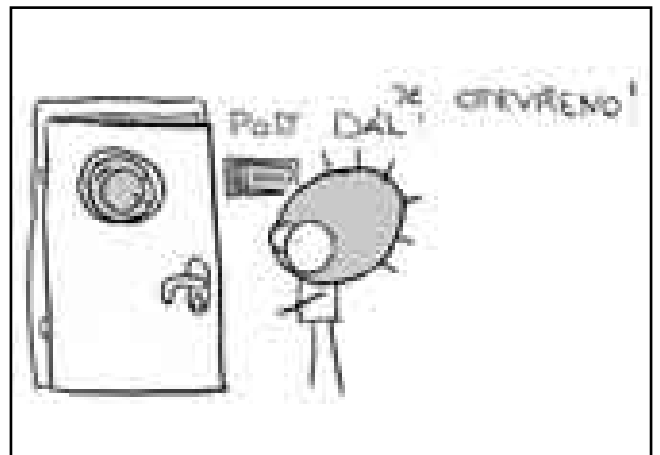
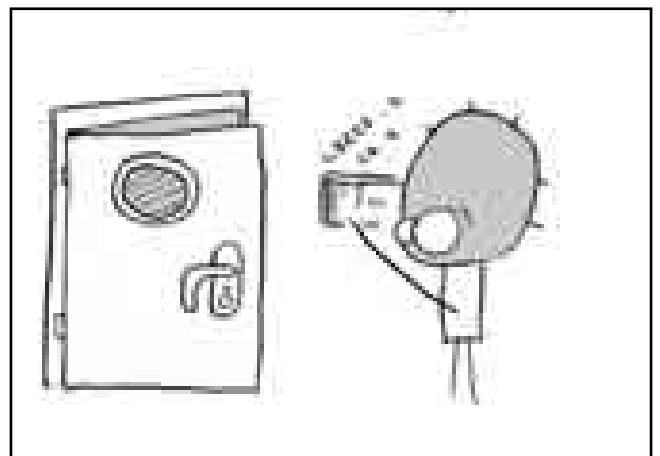
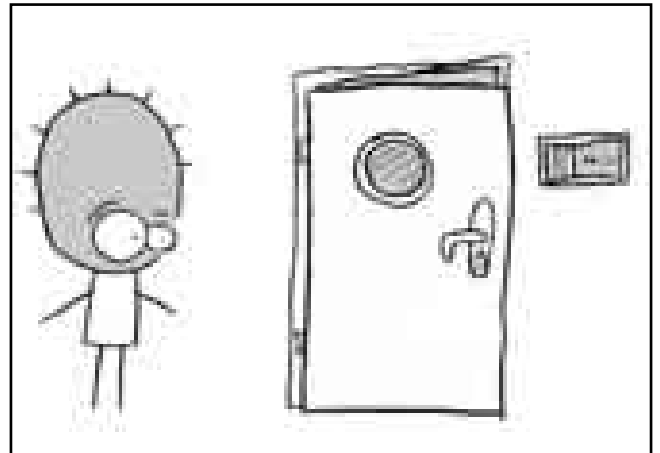
*Proč se jmenujeme Původní Bureš? No... otec našeho prvního bubeníka Eman (toho co hrál pak s Hudbou Praha a dneska s Plastikama) byl voják z povolání. No a někdy v polovině osmdesátých let povídá synkovi: “To jsou furt samý bitníci samá dekadence, nemůžeš číst něco pořádného?” a dal mu knihu “Práce” a hrdinou knihy byl partyzánský chlapec Pavlík Bureš, tak jsme se pojmenovali Jogurt Bedřicha Bureše (protože Bedřich byl jeden jezevčík s kterým jsme se krátce znali). Pak jsme hráli v Třemblatu a Eman při koncertě tančil na podiu oblečený pouze do šedesátí pánských kravat (dámske jsme nesehnali) a po této památné akci jsme se přejmenovali na Původní Bureš, protože nazrál čas. No a to je asi tak všechno o tom, proč se jmenujeme Původní Bureš.*

*Odpověď na nejčastější otázku“  
 (převzato z webu kapely Původní Bureš)*

**NÁVŠTĚVA**

**(Fumas/Fumas), - F, Ami, C, G**

*Byl to příběh anebo opiovej sen  
 vařil se čaj a venku končil den  
 klepadlo zaznělo a za dveřma stál chlap  
 kostěný brejle a metr šedesát  
 Pak škvírou ve dveřích uviděl plát krb  
 měl dlouhej plášť a na zádech hrb  
 povídá: „Tady `sem a chtěl bych tady spát  
 Pusťte mě dovnitř, všechny vás mam rád  
 Hostinská řekla cífrou a von se začal smát:  
 „Mě vůbec nezajímá, co to bude stát“  
 Jako když utne, ustal všecken ruch  
 sedl si na kraj židle tiše jako duch  
 Pak začal povídat a nikdo nešel spát  
 a lidi poslouchaj a přestávaj se bát  
 a všichni gauneři jsou náhle samá ctnost  
 u stolu sedí vybraná společnost  
 Bylo zas veselo a popíjel se čaj  
 na každým našel něco, co je vlastně fajn  
 a eště dneska poznal bych ten hlas  
 pak přišlo ráno, jak utíkal čas  
 jak náhle přišel, tak náhle zase zmizel  
 pod sakem křídla, byl to asi anděl  
 Jó, byl to anděl anebo nákej cvok  
 Už je to rok a pořád je to šok*





Ve čtvrtek 26.8.2004 cca v 17.00 byla do naší redakce doručena tato zpráva:

**Nenechte se balamutit! Provozovatelé Irského stanu balamuti návštěvníky tohoto zařízení. Ve svém nápojovém lístku uvádějí, že pivo Kvasar bylo pojmenováno podle stejnojmenné hvězdy. Snahu zromantizovat konzumaci piva bez ohledu na následky, které takové zneužívání citů může způsobit, jsem však odhalil. Kvasar totiž není vůbec hvězda. Kvasary jsou velmi zářivé galaxie, které mají uvnitř superhmotnou černou díru!**

- bouřka -

V zářetí jsme se s touto zprávou vydali za tiskovým mluvčím Irského stanu - Hugo Kačírskem, který se k celé záležitosti vyjádřil následovně:

**„Uznáváme, že použití výrazu hvězda nebylo zrovna nejšťastnější. Ale zkuste napsat do nápojového lístku: Pivo pojmenované podle galaxie Kvasar. Hmm. To nezní zas tak špatně. Příští rok to tam dáme. No nic. K věci. Dotýká se nás, že redaktor bouřka staví celou věc tak negativně. Je pravda, že astronomové poukazují na spojitost nehmotnějších černých děr s kvasary. Nicméně kvasary jsou i pro astronomy stále poněkud záhadnými objekty. Jediné, co se o nich tvrdí s jistotou je, že se jedná o nejintenzivnější zdroje energie, jaké známe. Zářívají tak intenzivně jako stovka galaxií, ale přitom nejsou větší než naše sluneční soustava. Myslím si, že tento fakt je dostatečným argumentem pro opodstatněnost přítomnosti Kvasaru na našem nápojovém lístku.“**

Vypadá to, že z toho zase všichni vyvázli. To nás nepřekvapuje. Ale co nás těší?

■ **1.** Že tiskový mluvčí hospodského zařízení natolik ovládá astronomii, že je schopný oponovat i bouřce. To je znamením toho, že bez obav můžeme vstoupit nejen do Evropské unie, ale nemusíme se ani obávat návštěvy zástupců mimozemských civilizací.

(Ale co návštěvy necivilizací???)

■ **2.** Že redaktor bouřka, známý pijan a hospodský povaleč, si není vědom pravdy a je ochotný se za ni prát i na úkor svého oblíbeného každodenního společníka - alkoholu.

(Všichni mu držíme palce a věříme, že ten věčný zápas s alkoholem vyhraje.)

*To zní až moc podezřele. Tolik pozitivního najednou. Nechali jsme se nacytat. A co vy, milí čtenáři? Tušíte, odkud vítr vane? Odpověď si můžete přečíst v dalším čísle novin.*

-redakce-

## O panu Spáleném

Úplně na začátku tohoto článku musím uvést, že se nebude jednat o stať hudebně-historicky-naučnou (na to jsem příznivec málo „zasloužilý“), ale spíše pocitovou. Tedy budu psát pouze o hudbě a textech vnímavých z nahrávek pana Spáleného a ASPM - jak znějí a působí bez znalosti hlubších souvislostí.

Tak si představte člověka, který je již tak nějak unaven léty prozkoumávání a přehrabování se v undergroundu i alternativní scéně a začíná čím dál víc sahat po jednodušších nahrávkách bez hlubšího obsahu. Underground a jeho přirozeně spíše negativistické sdělení už nevnímá tak silně a naléhavě, a valná část rozmanitosti alternativní scény mu připadá zbytečná. Co teď? Má člověk přijmout fakt, že je nutné začít se postupem času více starat „o své“, přestat prociťovat, hledat a zajímat se o všechny ty boční proudy? Pak vám ale do života přijde pan Spálený. Tak nějak pomalu a samozřejmě vám jeho citlivé, bolestné i krásné, ale hlavně nadhledem nadnesené písně pomohou vrátit ztracenou míru věcí i naději, že nenastal a nenastane čas přestat cítit - právě naopak. Dýchne na vás uvolněnost, která zahrnuje, přijímá i začíná vše (přítomnost, budoucnost i minulost) a začne se vám promítat do celého života. Znovu si rádi poslechnete ty sdělnější ze svých dřívějších oblíbenců se zaujetím dokonce i zanícením, pouze už bez té slepé vyhraněnosti, a současně rozšíříte svoji pozornost a otevřete se vnímání i hudby vážné, jazzu, mluveného slova ... , které vás dříve mýjely.

Co tím chci říct? Že dílo Jana Spáleného a ASPM je „dospělé“ v tom pravém slova smyslu a tedy i jeho sdělení je dospělé. Nepromítá se do něj ani hledání sebe sama ani zaslepená narcistická, či ideologická jistota, natož stíznosti na svět, osud nebo Boha. Je to dar, který se nijak nevnucuje, přirozeně rozdělení se o prožití pocitu, zkušenosti a myšlenky způsobem nijak nezatiženým touhou něco vymazat, vytěsnit, vyčítat nebo měnit věci dané. Tématem i skutečným adresátem sdělení není sám autor a jeho hledání sebe sama. Písně pana Spáleného a ASPM se snaží zachytit to zajímavější, krásnější a podstatnější z prožitků možných na tomto světě. Zaznamenává je nejen pro vlastní potěchu, ale i pro nás.

Přeji tedy sobě i vám v sobotu nezkažený zážitek.

Vítek

P.S. Ve spojení „pan Spálený“ není překlep! Už jako děti nás přece učili, že když je někdo dospělý, tak je to „pan“ (nebo v horším případě soudruh - ale to už nemá s věcmi krásnými prázdnou souvislost).

■ Tak se nám zdálo, že by bylo hezké vám čtení novin i pobyt v Jimramově nějak zpříjemnit. A podařilo senám sehnat několik pěkných věcí a vy je můžete velmi snadno získat. Ceny jsou skutečně pěkné, hlavně knihy jsou opravdu parádní. Jsou tu připraveny takové kousky, jako třeba Vyřídít si účty od Woody Allena nebo Básně z let 1958 - 1968 Richarda Brautigana. Jistě potěší i jídlo zdarma v naší jídelně. Také medové a nebezpečně kamarádkové pivo či irská káva ve větším množství prosvětlující tajemná zákoutí lidské duše v irském stanu člověka značně oblaží. Též sypané čajičky mimořádné mňamozity z čajovny Klubu Sluníčko, nebo tričko od Českého rozhlasu Region přinesou patřičné potěšení.

OTOČTE  
- POKRAČOVÁNÍ NA DRUHÉ STRANĚ

P  
O  
Z  
O  
R  
Ž  
T  
Ě  
S  
O  
U  
T  
Ě  
Ž

kupón usmělněte nebo utrhnete

## Patří moudivláček na železnici?

Čeština údajně patří mezi ty nejsložitější jazyky na světě. To jistě dokáží posoudit odborníci, ale vznik slov mají v rukou často zvláštní „institute“. Nedávno jsem narazil na to, proč se moudivláček lužní jmenuje právě moudivláček.

Údajně existují komise odborníků, kterým by se dalo říkat zoologičtí lingvisté. Jak jsem se správně domníval, ptáček moudivláček nemá nic společného s vlaky a železnici. Asi každý v knihách nebo v televizi zahlédl jeho uzavřené hnízdo kapkovitého tvaru, ze kterého vede taková, řekl bych, trubička, kterou moudivláček do hnízda vstupuje. No, prostě to připomíná jistě zařízení, které dělá muže mužem. Protože si odborníci na ptáky, tedy ornitologové, nechtěli na veřejnosti jaksi ušmudlat pověst, tak skutečně do slova váček přidali písmeno I aby vznikl moudivláček. Docela vtipné je i to, že mi tuto věc popisoval ornitolog, který se jmenuje Čejka. Jaroslav Čejka.

Mimochodem, u Škrdlovic na Žďársku žije plž, který se jmenuje Ostroretka drsná. Ohránci jí na základě tohoto jména přivykli říkat manželka. Přeberete si to, prosím, dobře, příroda je mocná, čeština báječná a lidi jsou jen lidi. Hezky užijte dnešní den.

Tulda

## Čtení na pokračování - VNITŘNOSTI

Petr Hugo Šlák

### Budík

Dneska ráno jsem si prohlížel svůj budík. Malá věc, která má šedesát čárek, dvanáct čísel, tři ručičky a nápisy Prim a Made in Czech republic. Napadlo mě, že jsem k němu asi docela nevděčný. Nemám ho rád vlastně jen proto, že dělá dobře svoji práci. Jeho úkolem je každý ráno mě budit a to se mu většinou daří. Bohužel.

Bylo by skvělé, kdyby můj budík měl ještě jednu funkci a sice přesně opačnou - kdyby mě nejenom budil, ale i uspával. Byla by na něm ještě jedna ručička, já bych jí nastavil třeba na 22:30 a přesně v tom čase by mě můj budík uspal. To by se mi líbilo.

A ještě něco. Řek bych, že svůj budík má skoro každý člověk na světě. Mají ho prodáváci, burzovní makléři, zdravotní sestry, prezidenti i rockový hvězdy. Svůj budík má určitě Bill Gates i Mick Jagger. Každý ráno zní světem několik miliard budíků. Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby se všechny budíky na světě dohodly, že budou stávkovat (co já vim, třeba za zvýšení platu, nebo za důstojnější pracovní podmínky - „Kolik našich soudruhů skonalo rozmlácených o zed“?) a jednou ráno, by prostě nezazvonil ani jeden. Co by se stalo? Několik miliard lidí by přišlo pozdě do práce. Jezdily by tramvaje? Lítaly by letadla? Byly by v krámě včas čerstvý housky? Jak by na to reagovala Newyorská burza? Dneska ráno jsem svůj budík zamáčknul neobyčejně něžně.

### Fousy

Rostou mi fousy. Sice ne nějak zvlášť rychle, ale...rostou. Nedělám pro to vůbec nic, nemyslím na ně, nijak je nezalejvám, ale oni stejně rostou. Nepřetržitě. Moje fousy rostou když jedu do práce, když obědvám, když hraju fotbal i když spím. Moje fousy rostou pořád.

Možná, že kdybych měl někdy chvíli čas a byl bych někde, kde by bylo absolutní ticho, slyšel bych fousy růst. Představuju si, jak to asi vypadá. Nejdřív je moje tvář hladce oholená, chvíli se nic neděje a pak se na několika místech otevře a z miniaturních dírek začnou vyrůstat černý kůly. Nejdřív vyčuhou jenom málo, takže z výšky vypadají spíš jako tečky, ale jak jde čas, rostou výš a výš, až by někomu, kdo by byl asi tak půl milimetru vysoký a vydal by se na cestu po mojí tváři, mohly připomínat stromy v lese.

Kdybych se neholil, rostly by pořád dál, byly by pořád delší a na konci by se začaly kroutit. Po deseti letech bych měl pořád ty samý fousy, co mi začaly před deseti lety vyrůstat z oholený tváře. Byly by to takový pamětníci. Stará kůže se odrolí, vlasy vypadají, vzpomínky vyblednou, ale fousy se nezmění. Rostou a rostou. Možná, že mají taky něco jako letokruhy? Vytrhnul bych si fous, přičítal ho a spočítal, že začal růst třeba před jedenácti lety. To jsem ještě chodil do školy, bydlel jsem v jiným městě a zrovna jsem se rozešel se svojí dlouholetou láskou..... A ten fous byl mým svědkem všech těch událostí.

Kromě fousů mi stejně nepřetržitě rostou i vlasy a nehty. Když se to tak vezme, je moje tělo docela pracovitý.

*pokračování z předchozí strany*

■ Kupón se správnou odpovědí na naši záludně jednoduchou otázku a s vyplněným jménem a heslem (heslo nutno zapamatovat pro přebírání ceny!!!) vhažujte do označené a k tomuto účelu určené krabice ležící na stole v jídelně. My potom výherce vylosujeme a budeme průběžně během večera jednotlivé ceny rozdávat. Výherce budeme vyhlášovat v pauzách mezi vystoupeními jednotlivých kapel. Získat správnou odpověď na naši první otázku je velmi jednoduché! Poradím vám jen toliko: líná huba, holý neštěstí! Takže se ptejte a čtete noviny a ceny mohou být vaše. Hodně štěstí.

**V kolika hudebních seskupeních vystoupí během víkendu sám hlavní dramaturg festivalu?**

odpověď:

jméno (přezdívk):

heslo:

*(Heslo si určitě zapamatujte! Budete jej potřebovat v případě přebírání ceny.)*

Tento kupón můžete ustříhnout nebo utrhnout a vhodit do **bedny v jídelně**.

kupón ustříhnete nebo utrhnete

**POZOR - změny v sobotním programu**

**Radim Hladík**, který tu měl hrát s Gamba Blues Bandem, nedorazí. Použít slovo „náhrada“ se snad ani nesluší, protože kytaristu Radima Hladíka zastoupí **Luboš Pospíšil** a to je luxusní zastoupení!

Místo **Panoptika** zahraje kapela **Neúspěšný atlet**.

**Představení Akrobolis** nahradí africké příběhy **UNKULUNKULU**.

Jedná se o komponovaný sled částečně improvizovaných činností navazujících na pradávny způsob vyprávění mýtů a pohádek, integrující různé složky uměleckých odvětví - masky, loutky, tanec, hudba. Hrají herci v takzvaném totálním kostýmu.

**Jídelna 2004**

*Jako každý rok, i letos opět stojí oblíbený stan, kde se dějí ty nejpříjemnější věci na světě. Nevím co vás teď napadlo, ale já myslím na jídlo. Tu vám přinášíme trávící lístek, abyste si už mohli vybírat, případně rozvrhnout výdaje. Nezapomeňte ovšem na to, že můžete jídlo i vyhrát v soutěži s tímto časopisem! Proto nejen lístek pročítejte pozorně!*

<b>Polévky:</b>	česnečka s topinkou	15,-
	selská zelňačka a pečivo	20,-
<b>Hlavní jídla:</b>	guláš s chlebem a cibulí	45,-
	čočka na kyselo s vejcem	35,-
	čočka na kyselo s klobásou	40,-
<b>Saláty: 250g a pečivo</b>		
	choriatiky	40,-
	řecký	40,-
	fazolový	40,-
	těstovinový	40,-

**Vzkazy**

Jestli budete potřebovat někomu něco vzkázat, ať už konkrétní osobě, nebo tak nějak všem, tak je tu prostor. První vzkazy už se našly.

■ ... v jednom místním hostinci mi podali k večeři párky s cibulí, v jídelním lístku označované jako utopence. Bylo to studený, skoro se to nedalo jíst. Tak bacha!

*Podepsala se KO*

■ V irském stanu jsem si dal irskou kávu. Jak se sluší a patří, na hladině kávy silné jak silon ležela bílá pěna. Příšerně jsem se rozlítl, když jsem zjistil, že někdo z obsluhy musel být asi naprostý hlupák. Hledíce přes sklo skleněné sklenice jsem totiž spatřil několik desetin milimetrů tlustý proužek právě z oné lahodné bílé pěny, ležící na hladině kávy. To je nehoráznost, která nezná mezí! Považuji to za útok proti mé vážené osobě (asi 80 kg) a tímto chci celý skandál medializovat. Cítím vážné dopady na moji křehkou a citlivou psychiku, cítím se velice hůř než jiní, což mě bortí.

*Patrik Dokonalý*



**tiráž**

**redakce:** radioaktivní šéfreaktor: Tulda (Radek Tulis), reproduktori: Kateřina Ondrová, Vítek Moštěk, Šašinka, Tomáš Blažek, externí dodavatelé, úvodník: Tomáš Lavický (dramaturg festivalu), fotoparagraf: Martin Gall, Jan Jež, grafická úprava a zlom: a.t.e.l.i.e.r.- Pavel Kocych www.kocych.cz, produkce a výroba: Eva Hájková, Žabka, Kytka Kocych, Pavla Mlatcová, Kateřina Ondrová, náklad: 150 ks, uzávěrka: 27.8.2004 - 04:14, copyright: Klub Sluníčko - Unijazz